

París je t'aime

DDAA, 2006

Històries d'amor, de descoberta, reals i fantàstiques, tristes o alegres, de trobada o de pèrdua que comparteixen el privilegi de tenir la ciutat de París com a escenari.

Sempre ens quedarà París...

A part de New York, hi ha poques ciutats que funcionin tant bé en pantalla com París (veurem què passa amb Allen i Barcelona...). Des que el cinema és cinema i des que Bogart li va dir a la Bergman la seva frase lapidària, que tots hem utilitzat un dia o altre, donant mostra dels nostres coneixements cinematogràfics, s'ha de reconèixer que París sempre és capaç d'enamorar-nos, fins i tot en pel·lícules tan dures com *Les amants de pont Neuf* de Léos Carax.

París je t'aime és una d'aquelles pel·lícules que sense ser un èxit de pantalla, dels que arrasen en taquilla les tres primeres setmanes, fa molts mesos que es manté en cartellera (estrenada el febrer 2007) i no únicament pel fet que l'escenari de les diverses històries sigui la Ciutat de la Llum.

Quan Emmanuele Benbihy va visitar en Claudie Ossard (productora delegada) per presentar-li el curt fundacional de Tom Twyker rodat l'agost del

2002, l'objectiu era fer una pel·lícula sobre París i l'amor amb una nova mirada que impliqués directors pari-sencs, però també estrangers que poguessin aportar una visió de la ciutat de l'amor, una mica més enllà del tòpic. Trobar tots els directors i coordinar els rodatges va ser un procés llarg i complex. Alguns havien començat les seves carreres en el curt i, d'altres com els germans Coen, tenien en aquesta proposta la seva primera oportunitat; així doncs, van ser els primers a acceptar i també rodar durant el mes de gener de 2005. La resta de rodatges es va concentrar entre juliol i novembre de 2005.

El maig de 2006, després d'un llarg recorregut, la pel·lícula va ser presentada a la secció «Un certain regard» del Festival de Cannes.

El resultat final són divuit històries de diversos realitzadors, reconeguts en els circuits dels espectadors més «llepafilms» que tenen només dos punts en comú: la seva durada de cinc minuts i la seva localització a París. Precisament aquestes dues

condicions són les que determinen els majors defectes i virtuts de la pel·lícula.

Si comencem pels defectes direm que la cinta pot semblar irregular i que, fins i tot, li manca una certa coherència tot i l'ardu treball de Frederic Auburtin que juntament amb Simon Jacquet van responsabilitzar-se de donar coherència al conjunt veient, tornant a veure tots els curts i intentant copsar de quina manera s'havia implicat cada director amb el barri que li havia correspost. Si parlem de les virtuts direm que el resultat final és un mosaic molt interessant, una mirada sobre la ciutat de París d'un conjunt de directors que sempre ens sorprenen i estimulen.

Ens caldrà veure quin ha estat el resultat de *Chacun son cinéma*, la darrera proposta de Cannes en aquesta línia que ha reunit 33 realitzadors, en aquest cas de primera línia, com Roman Polanski, Michael Cimino, Godard, Angelopoulos, els germans Coen –altre cop– i els germans Dardene entre d'altres.

Això no és un concurs

Quan ens posem davant d'una obra col·lectiva com aquesta ens vénen al cap altres propostes com *Ten minutes older: The Cello i The Trumpet (2002)*, signades per Wenders, Erice, Godard, Herzog i d'altres.

Una temptació fàcil en aquest cas és posar-se a contemplar la pel·lícula intentant valorar quina és la millor de les aportacions o si, en aquest cas, el nostre director preferit ha estat a l'alçada.

La meua proposta és veure la pel·lícula assumint la seva discontinuïtat i la seva diversitat deixant-nos portar per la ciutat i els seus barris a través de propostes tant diverses com la Vincenzo Natali i el seu amor vampíric, on apareix el mateix mestre del terror, Wes Craven, a títol de petit homenatge; la de Nobuhiro Suwa amb Juliette Binoche, una mare desolada per la pèrdua del fill; la d'Alfonso Cuarón amb un impagable Nick Nolte; l'aportació de Walter Salles amb poques paraules i una cançó de bressol per introduir-nos en el món de la immigració que, de ben segur, recordarem el passeig d'una parella pel cementiri de Père-Lachaise avançant la seva lluna de mel o el seu divorci de la mà de Wes Craven, o la d'Isabel Coixet portant en Sergio Castellito a un territori indefinit entre l'amor i la mort.

I si, a la fi, no acabeu d'identificar-vos amb cap de les històries, no patiu, perquè «...sempre us quedarà París...»

Fitxa tècnica

Tècnics

Director: Olivier Assayas, Frédéric Auburtin, Gérard Depardieu, Gurinder Chadha, Sylvain Chomet, Joel Coen, Ethan Coen. Isabel Coixet, Wes Craven, Alfonso runo Podalydès, Walter Salles, Daniela Thomas, Oliver Schmitz, Noburino Suwa, Tom Tyker i Gus van Sant.

Productor: Claudie Ossard i Emmanuel Benbihy

Guió: Emmanuel Benbihy, Bruno Podalydès, Paul Mayeda Berges, Olivier Assayas, Frédéric Auburtin, Gérard Depardieu, Gurinder Chadha, Sylvain Chomet, Joel Coen, Ethan Coen. Isabel Coixet, Wes Craven, Alfonso runo Podalydès, Walter Salles, Daniela Thomas, Oliver Schmitz, Noburino Suwa, Tom Tyker, Gena Rowlands Alexander Payne i Gus van Sant; basat en una idea original de Tristan Carné.

Muntatge: Simon Jacquet, Anne Klotz, Hisako Suwa, Alexandre Rodríguez, Luc Barnier, Isabel Meier Stan Collet i Mathilde de Bonnefoy.

Fotografia: Bruno Delbonnel, Pascal Rabaud, David Quesemand, Pierre Aïm, Eric Guichard, Tetsuo Nagata, Gérard Stérin, Franck Griebe, Jean-Claude Larrieu, Denis Lenoird, Michel Seresin, Matthieu Poirot-Delpeche, Michel Amathieu i Maxime Alexandre.

Música: Pierre Adenot, Christophe Monthieux, Leslie Feist, Reinhold Heil, Johnny Klimek, Marie Sabbah i Tom Tykwer.

Vestuari: Olivier Bériot i Pierre-Yves Gayraud.

Nacionalitat: França i Alemanya

Durada: 120 minuts

Actors

Catalina Sandino Moreno, Sergio Castellitto, Mirando Richardson, Leonor Watling, Juliette Binoche, Willem Dafoe, Nick Nolte, Maggie Gyllenhal, Fanny Ardant, Wes Craven, Elijah Wood, Alexander Payne, Natelie Portman, Gérard Depardieu, Bob Hoskins, Ben Gazzara i Steve Buscemi.